

('zij was', zei Schermerhorn later, 'eigenlijk veel vriendelijker dan ik mij had voorgesteld'¹) twee vragen voorgelegd. De eerste vraag was, wie haar moesten voorlichten opdat zij een kabinetsformateur zou kunnen aanwijzen die een ruime mate van vertrouwen zou genieten; de tweede, wat men dacht over het noodparlement en speciaal over de regeling die zij geweigerd had te ondertekenen. In antwoord op die tweede vraag 'werd', zo liet de koningin vastleggen, 'aan Hare Majesteit kenbaar gemaakt' (tot haar opluchting, veronderstellen wij) 'dat het in het algemeen toegejuicht wordt dat het in Londen aan Hare Majesteit voorgelegde KB niet door Haar is ondertekend.'² In antwoord op de eerste vraag rieden Schermerhorn en Neher de koningin aan, te spreken met twee vertegenwoordigers van de kerken: aartsbisschop mgr. dr. J. de Jong en ds. K. H. E. Grave-meyer, secretaris van de Algemene Synode van de Nederlandse Hervormde Kerk; twee vertegenwoordigers van het sociaal-economisch leven: mr. D. U. Stikker, directeur van Heinekens Brouwerij, en E. Kupers, de door de bezetter afgezette voorzitter van het NVV, die samen een leidende rol hadden gespeeld bij de oprichting van de Stichting van de Arbeid; één die een beeld zou kunnen geven van het Nederlands bestuursapparaat: Bosch van Rosenthal; vijf vrouwen die zich zouden kunnen uitlaten over wijzigingen in de positie van de vrouw in de Nederlandse samenleving (een van die vijf was mej. mr. Marie-Anne Tellegen die o.m. een belangrijke rol had gespeeld in het Nationaal Comité); vier die uit de wereld van de illegaliteit kwamen; dr. J. A. H. J. S. Bruins Slot (*Trouw*), R. von Nordheim (het Studentenverzet), H. M. van Randwijk (*Vrij Nederland*) en A. van Velsen (oprichter van het Nationaal Comité); twee die bij uitstek politiek actief waren geweest: Drees en de communist van Exter; en tenslotte twee die niet lid waren van een politieke partij maar op dat punt wèl uitgesproken meningen hadden: dr. ir. F. Ph. A. Tellegen (een goede bekende van Schermerhorn en een groot voorstander van de in de gijzelaarskampen voorbereide Nederlandse Volksbeweging) en Schermerhorn zelf. Deze en Neher waren zich bewust dat Drees en van Exter alléén niet voor de politieke partijen konden spreken – zij rieden de koningin aan, Drees, die in het Politiek Convent regelmatig contact had gehad met andere politieke voormannen, de vraag voor te leggen wie zij het best verder nog zou kunnen raadplegen.

¹ Prof. dr. ir. W. Schermerhorn, *minister-president van Herrijzend Nederland* (1977), p. 54. ² Notitie, z.d. (archief kab. der koningin).